

Goede vrijdag.

In zijn prachtige nieuwe boek 'Zondagmorgen' schrijft Willem Jan Otten: "De rite van pasen is onlosmakelijk verbonden met de wijze waarop Jezus stierf, namelijk door toedoen van mensen, en zonder het einde te ontlopen. Door toedoen van alle mensen, niet alleen van Judas, of van de schriftgeleerden. Of van alleen de joden. Zijn vrienden lieten hem schieten, dat in de eerste plaats. De rechterlijke macht deed hem geen recht. De priesters van zijn tempel vroegen om zijn dood. Van maar een handvol mensen wordt in de evangeliën verteld dat zij hem tot in het uur van zijn dood trouw bleven: zijn moeder Maria, zijn vriendin Maria Magdalena, zijn jeugdige volgeling Johannes, zijn laatste volgeling vlak voor zijn dood, de oude Nicodemus, en een vermogende sympathisant Jozef van Arimathea.

Hoe het verhaal ook wordt verteld, je weet: als hij het niet had *gewild*, deze dood, dan was het niet gebeurd. En van dit *willen*, zeggen de evangelisten unaniem, heeft hijzelf gezegd, dat dit *de wil van zijn vader was, van God.*"

Over dit willen, zegt Otten, gaat zijn boek. Over wat dit willen van ons wil. Over dat willen gaat het in ons leven als gelovige altijd.

Over dat willen gaat het dus ook in deze viering. Het tweede deel van de festa paschalia, de tweede dag van de viering van de voorbijgang des Heren.

Hij, koning, maar niet van deze wereld, hij wil in ieders leven aanwezig blijven, ook in de levens van de mensen die hem niet hebben gekend, tweeduizend jaar nadien. Als een dood-trotserende macht. Tot in de dood. Een metgezel voor alle mensen. Hij heeft gezegd:

Ik laat u niet als wezen achter, ik kom naar u toe. Nog een korte tijd en de wereld zal mij niet meer aanschouwen. Maar gij zult van mij aanschouwen dat ik leef en ook gij zult leven.

Zo vieren wij deze goede vrijdag in deze gruwelijke dagen die ons gevoelig laten weten dat Christus opnieuw gekruisigd wordt in talloze mensen.

Zoals wij op palmzondag hebben overwogen: Het verhaal van het lijden van Jezus is in feite ook het verhaal van het lijden van ontelbare mensen. Het vertelt over mensen wier bestaan niets voorstelt in de ogen van machthebbers, maar wel gekend en gezien wordt door God.

Het is alsof dit verhaal wordt verteld als een soort verrekijker om al die plaatsen in beeld te krijgen, waar mensen worden geschonden, vrouwen worden verkracht en kinderen worden mishandeld. Waar soldaten een zinloze dood sterven en waar land zomaar wordt afgepakt en steden zinloos worden vernield.

Vandaag, met het kruis in ons midden, bidden wij: Doe ons opengaan voor Uw visioen van vrede, dat sinds mensenheugenis ons roept. Gedenk Uw mensen, dat zij niet vergeefs geboren zijn...